

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 848/2010

Pronunțată în ședință publică, astăzi 17 februarie 2010.

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

La data de 8 decembrie 2008, a fost înregistrată la Curtea de Apel Cluj contestația formulată de A.A. în contradictoriu cu Agenția Națională de Integritate prin care s-a solicitat în principal constatarea nulității absolute și în subsidiar, anularea actului de constatare nr. 22/II din 23 octombrie 2008 prin care inspectorul de integritate a dispus sesizarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Baia Mare județul Maramureș, precum și sesizarea comisiei de disciplină din cadrul A.N.O.F.M.

În motivarea contestației reclamantul a invocat nulitatea actului de constatare, întrucât verificarea efectuată a depășit limitele sesizării, ce privea numai starea de incompatibilitate raportată la calitatea de cenzor la SC C. SA Baia Mare.

S-a mai învederat netemeinicia actului de constatare, inspectorul de integritate neluând în considerare nici faptul că reclamantul renunțase la calitatea de cenzor și nici împrejurarea că deținerea calității de membru în consiliul de administrație ori a celei de reprezentant în AGA nu sunt incompatibile calității de funcționar public.

Prin sentința civilă nr. 220 din 18 mai 2009, Curtea de Apel Cluj, secția de contencios administrativ și fiscal, a respins excepțiile tardivității și inadmisibilității cererii și pe fond, a respins contestația ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut, în esență, că verificarea efectuată de inspectorul de integritate nu a depășit limitele sesizării, ci a vizat exclusiv starea de incompatibilitate a reclamantului, director executiv adjunct la A.J.O.F.M. Maramureș și simultan, cenzor și administrator la societăți comerciale. În acest sens, instanța a constatat că sunt aplicabile prevederile art. 94 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamantul A.A., solicitând în principal trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, întrucât aceasta nu a analizat și nu s-a pronunțat asupra tardivității comunicării actului de constatare, apreciind-o doar ca un mijloc de apărare.

Sub acest aspect, s-a cerut în subsidiar anularea actului de constatare, întrucât a fost depus la oficiul poștal pentru comunicare după expirarea termenului de 5 zile prevăzut de art. 43 alin. (2) din Legea nr. 144/2007.

Reclamantul a invocat, de asemenea, nulitatea actului de constatare, întrucât, deși sesizarea a vizat doar calitatea de cenzor la SC C. SA Baia Mare, verificarea a fost extinsă și cu privire la alte societăți unde reclamantul deținuse calitatea de cenzor sau de administrator.

S-a mai arătat că actul de constatare a fost întocmit cu încălcarea legii, întrucât nu conține termenul de contestare și nici obiecțiile și explicațiile date de reclamant cu privire la calitatea sa de cenzor.

Pe fondul litigiului, reclamantul a învederat că instanța de fond a reținut în mod eronat starea de incompatibilitate, neluând în considerare circulara nr. 3214 din 27 septembrie 2000, potrivit căreia funcționarul public ce nu deține atribuții de control financiar în cadrul unui minister poate avea calitatea de cenzor și de administrator la o societate comercială.

Nu s-a avut în vedere, a mai precizat reclamantul nici împrejurarea că în luna august 2008 a renunțat la calitatea de cenzor la trei societăți comerciale și nici faptul că nu mai deținea nici calitatea de administrator la alte două societăți comerciale, prin demisie și respectiv, prin revocarea din funcție.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele invocate și de dispozițiile legale incidente, Curtea va constata

că recursul este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

Referitor la critica privind nepronunțarea instanței asupra tardivității comunicării actului de constatare, se constată că în considerentele sentinței este analizată această situație și apreciată ca un mijloc de apărare și nu ca o excepție, motiv pentru care nu apare soluția separat în dispozitiv.

Potrivit art. 43 alin. (2) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate inspectorul de integritate comunică persoanei verificate actul de constatare în termen de cel mult cinci zile de la data adoptării.

Sub acest aspect, Curtea reține că în raport de data întocmirii actului de constatare, 23 octombrie 2008, s-a efectuat comunicarea la 28 octombrie 2008, corespondența fiind returnată – act nou depus în recurs la fila 27 – fapt ce necesită o nouă comunicare la data de 17 noiembrie 2008.

Nu este fondată nici critica privind depășirea limitelor sesizării, fapt ce ar constitui o încălcare a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 144/2007, potrivit căreia activitatea de verificare nu poate exceda limitelor sesizării.

Sesizarea adresată Agenției Naționale de Integritate a vizat starea de incompatibilitate a reclamantului sub aspectul că acesta ar deține concomitent calitățile de funcționar public și cenzor al unei societăți comerciale.

Împrejurarea că, pe parcurs, verificarea a privit și funcțiile deținute la alte societăți comerciale, nu reprezintă o depășire a limitelor sesizării, actele controlate vizând exclusiv starea de incompatibilitate a reclamantului, în raport de declarația de interese întocmită la 6 februarie 2008.

Nici susținerea reclamantului privind nelegalitatea actului de constatare, întrucât nu ar conține termenul de contestare și explicațiile persoanei verificate, nu este întemeiată.

Chiar dacă actul administrativ nu prevede în dispozitiv posibilitatea atacării și termenul de contestare, acest drept curge *ope legis*, fiind reglementat expres în art. 46 alin. (2) din Legea nr. 144/2007, potrivit căreia în termen de 15 zile de la data comunicării actului de constatare a conflictului de interese sau a stării de incompatibilitate, persoana verificată poate face contestație la curtea de apel, secția contencios administrativ, în a cărei circumscripție locuiește.

Cât privește lipsa altor mențiuni din actul de constatare, instanța de fond a reținut în mod întemeiat că înscrisul este întocmit cu respectarea prevederilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 144/2007, astfel încât nici această critică nu este fondată.

În legătură cu motivul de recurs ce vizează fondul cauzei, Curtea constată că existența stării de incompatibilitate a reclamantului a fost corect reținută.

Astfel, în perioada mai 2007 – septembrie 2008, reclamantul a îndeplinit funcția de director executiv adjunct la A.J.O.F.M. Maramureș, calitate în care îi erau aplicabile prevederile art. 94 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Potrivit acestui text de lege, funcționarii publici nu pot deține alte funcții și nu pot desfășura alte activități remunerate sau neremunerate, în cadrul regiilor autonome, societăților comerciale, ori în alte unități cu scop lucrativ, din sectorul public sau privat, în cadrul unei asociații profesionale sau ca persoană fizică autorizată.

Așadar, această normă, în forma care a fost în vigoare până la modificarea Legii nr. 161/2003 prin Legea nr. 330/2009, publicată în M.Of. nr. 762 din 9 noiembrie 2009 constituie legea specială în raport de prevederile cuprinse în Legea nr. 31/1990, invocate în circulara nr. 3214 din 27 septembrie 2000 emisă de A.N.F.P. (anterior intrării în vigoare a Legii nr. 161/2003).

Astfel cum a reținut instanța de fond, în perioada în care reclamantul a deținut funcția publică de director executiv adjunct, a avut concomitent și calitatea de cenzor și administrator la societăți comerciale, incompatibilă calității de funcționar public.

Împrejurarea că ulterior sesizării pârâtei, reclamantul a renunțat la calitatea de cenzor, a fost revocat ori și-a dat demisia din funcția de administrator nu infirmă această concluzie, starea de incompatibilitate existând de la data întocmirii declarației de interese, 6 februarie 2008 și până în vara anului 2008.

În raport de cele expuse mai sus, Curtea va respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursul declarat de A.A. împotriva sentinței civile nr. 220 din 18 mai 2009 a Curții de Apel Cluj, secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 17 februarie 2010.

